

Spørgsmål S 808 (FF 8191)

»Hvad er ministerens kommentar til, at der i sagen omkring FFA's køb af Pags Gaard i Odense er blevet foretaget syn og skøn, der godtgør, at ejendommen er under 9 mio. kr. værd, modsat den pris på over 20 mio. kr., som blev bogført?«

Svar:

»Jeg er bekendt med, at der som led i en privat injuriersag anlagt af FFA's formand, Arne Frederiksen, mod højesteretssagfører Claus Christensen har været afholdt syns- og skønsforretning på ejendommen Pags Gaard i Odense. Syns- og skønsmanden har vurderet dels ejendommens lejeværdi pr. 1. juli 1991 ved forskellige typer lejemål, dels ejendommens kontante handelsværdi pr. 1. juli 1991, henholdsvis hvis ejendommen var udlejet til den vurderede lejeværdi eller var fri for lejemål.

I sidstnævnte tilfælde er handelsværdien angivet til 8,9 mio. kr.« . . . »Syn og skøn er et middel for parterne i en verserende retssag til at tilvejebringe oplysninger. Ingen af de tilvejebragte oplysninger godtgør i sig selv, hvad ejendommens konkrete værdi er, eller om FFA har accepteret en urealistisk pris for ejendommen.«

Det er jo for det første meget usædvanligt, at en syns- og skønsforretning nedgøres på den måde. Syn og skøn er ikke bare et ofte anvendt redskab, men også et helt uundværligt redskab i daglig retspraksis. For det andet er syns- og skønsforretningen en dokumentation for, at folkene i SFF og FFA (de samme) har trukket DfA rundt i manegen med de priser, der blev anvendt ved den såkaldte »handel« af Pags Gaard. Ministeren overser jo det helt fundamentale problem i denne sag, nemlig at personkredsen er den samme. På dokumenter er der opført samme personer som køber og sælger, blot med forskellige titler. Derfor er det meningsløst, at ministeren henholder sig til formalia, der åbenlyst er blevet omgået.

Der er i denne samlede sag tale om meget betydelige beløb. Sagen drejer sig ikke kun om småposteringer mellem en arbejdsløshedskasse og en fagforening.

Derfor bør der efter forslagsstillernes opfattelse ske en frakendelse af FFA's ret til at drive arbejdsløshedskassevirksomhed. Der har nu siden 1988 været sager omkring tilbagebetalinger m.v. FFA har ikke udvist vilje til at ændre adfærd. Der er derfor kun én mulighed tilbage: Arbejdsministeren skal udnytte sin hjemmel i lovgivningen til at standse en sådan arbejdsløshedskasse.

Der blev allerede i folketingsåret 1991-92 stillet følgende spørgsmål i Finansudvalget, som blev besvaret den 1. oktober 1992 (bilag 17-10 i Finansudvalget).

»Spørgsmål nr. 63:

»Når ministeren i svaret på spørgsmål 41 så kraftigt understreger, at sagen omkring forholdet mellem SFF og FFA er meget atypisk, hvorfor har ministeren så ikke for længst anvendt gældende lovgivningsmuligheder for at få stoppet den atypiske adfærd?«

Svar:

Det gennemgående tema i spørgsmålene er, om der »skal gribes ind« over for Firma-Funktionærernes Arbejdsløshedskasse på grund af de forhold, der har været i kassen – og i givet fald hvordan, altså hvilke initiativer jeg vil tage. Specielt under henvisning til spørgsmål nr. 45, hvori der er en henvisning til SFF, skal jeg gøre opmærksom på, at direktoratets tilsyn ikke omfatter faglige organisationer.

Lad mig først kort ridse forløbet og baggrunden op for de aktuelle problemstillinger i sagen:

Som bekendt tager sagen udgangspunkt i administrationsaftalen mellem SFF og FFA for 1988, særligt principperne for fastsættelsen af fordelingsnøglen for udgiftsfordelingen mellem de to foreninger.

Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen har efter en meget grundig behandling af sagskomplekset, som der er redegjort for i direktoratets 6 redegørelser til Rigsrevisionen, truffet en række afgørelser, hvori det lægges til grund, at en række udgiftsposter ikke kan fordeles mellem de to foreninger efter den budgetterede fordelingsnøgle, eller at de ikke kan betragtes som fællesudgifter.

Samlet har afgørelserne ført til krav om, at et større millionbeløb skal tilbageføres fra SFF til FFA.

Undersøgelserne og afgørelserne vedrørende 1988-aftalen har – i det omfang der er tale om principafgørelser – også virkning for de efterfølgende regnskabsår.

Som jeg i tidligere besvarelser har orienteret Finansudvalget om, har Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen anmodet Kammeradvokaten om at foretage en efterprøvning af direktoratets almindelige juridiske vurdering af sagens strafferetlige aspekter.

I min besvarelse af spørgsmål nr. 14 har jeg endvidere orienteret Folketingets Finansudvalg om, at jeg har anmodet direktoratet om at afgive en udtalelse om, hvorvidt der er anledning til at bringe § 38 i anvendelse.